

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

Y 10 CENTAUS PAPER EN L' ISLA DE CUBA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20.—BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 9 rs. — Cuba y Puerto-Rico, 10. — Estranger 12.

CADA HU 'L QUE SIGA SEU... Y ROBÁ TOT LO QUE 'S PUGA.

Aques s al menos ho fan cara á cara y exposant la pell.

Pero aquests... Vaja que no tenen perdó de Deu.

¿UN CAS?

¡Carambal! ¡quin ruido se sent per baix!
Sembla que es al primer pis... Si... per ser al segon es massa fondo: es al primer, no hi ha cap dupte.
Jo hi dormit bona estona... prou: deu ser més de mitja nit. ¡Callal! Ara sento un campauar... nou... deu... onze... dotze... No més las doze? Vés, jo 'm figurava que al menos havia dormit dugas ó tres horas... y total ne fa mitja que soch al llit.
Y 'l soroll del primer pis augmenta: se sent perfectament lo ruido dels passos y hasta 'l resso de las veus... Te... aquesta que ara enrahona es la senyora Mundeta, aquella tant reganyosa...
¡Ja es extrany, en aquesta hora, una gent que se 'n van al llit a las nou! Qué deurán tenir?
Per forsa hi ha d' haver alguna novedat. Veyám si desde l' escala se sent alguna cosa...
¡No! Per aquesta part tot está en silenci: no més me sembla que sento... ¡uff! si, com una especie de fum, d' aixó... ¿cóm ne diuhen?... vaja un desinfectant...
¿Si faran perfums? ¡Perfums! Aixó suposaria que hi ha necessitat de ferne... ¡Pero, qui sab! En aquest temps, quan un menos s' he pensa... Jo ja ho veig; ¡com aixó dels microb s' diu que son tant llestos!
¡Vaya, si 'n passa alguna! ¡è... ara torna a sentirse 'l mateix trepitj... y veus alteradas... y corredissas...
¡Ay... ay... ay!...
¿Vost hi jugar que hi ha un cas?
Deixam posar los pantalons pèl que poguès succehir... devegadas podrian cridar-me...
¡Pobra gent! Ja son ben desgraciats. No fa gayre temps van perdre no sé quant a la bolsa; l' altre sen mana ell va desllorigarse un peu... y ara, tè... Ja tè rabó 'l ditxo: quan en una casa s' hi fica la mala estrugancia, acaba per ferho perdre tot...
O molt m' equivoco ó s' ha obert la porta del pis... Si... ja sento 'ls passos: pujan... ¡callal! Nò... baixan: deuhem anar a buscar lo metje... Desde 'l balcó veuré qui es que surt...
Encara no: ara... si: ja ha obert la escaleta... ¿Qui es? No 'l veig bè... ¡Ah! Macatxo, es aquell jove del entressuelo que treballa a l' imprenta... Cada nit surt a la mateixa hora... ¡Ja es un ofici ben pesat! Vés, tot justament a l' hora de descansar, tant si plou com si neva, vesten al treball... Encara al istiu... pero ¡al hivern!
Y bè: ara resulta que jo no sé res d' aixó del primer pis... ¿qui deu ser l' atacat?
¡Ah! Aquest potser sabrà alguna cosa...
¡Vigilant!... ¡psst!... ¡vigilant!... Aisi 'l cap...
Si... aquí dalt... en Félix del tercer pis... home...
¡Gracias a Deu!... Escollit... ¿Qué?... ¿no li dich que soch en Félix?...
Bueno... ¿que hi ha al primer pis?...
¡Vaya unas soltas! Ja ho sé que hi ha un gorrista... pero no es aixó lo que pregunto... ¡Si sab si passa alguna novedat...
Ja veurá: fa rato que sento trepitj y ruido, y hasta 'm sembla que fan perfums...
¿Que vol que 'm pensi? Mal: a mi se 'm figura que hi h. un cas...
No senyor: jo no hi he baixat encara... ¿Per qué no hi puja vostè?...
¡Ah! No son cosas sévas?...
Donchs jo li dich que si: la obligació del vigilant es vigilar...
¡Molt tè que veure! Val més la salut que tot...
¡Lo ximple será vostè... poca pena...
¡Vaj! vostè... que sab abo 't es...
¡Quin vigilant més ordinari! Ja vindrá a fi de mes a buscar los quatre quartos: si, si, que vingui... ja se 'n tornarà ben pentinat... Deixam sortir del balcó; no fos cas que 'm prengués un ayre: en aquest temps una ayrada diu qu' es molt dolenta...
¡Mosca! Ara si que va de veras: no hi ha més; aquesta saragata es a la cuyna del primer pis; si senyor si: la veu del amo... la veu de la senyora Mundeta... la veu de 'n Joanet... la veu de la minyona...
¡Ay, ay! Aixó ja es més raro... tots son a la cuyna. Llavors... ¿qui será 'l malalt?...
Vaja deu se un foraster... si, per forsa; tindrán algun foraster que haurá baixat a Barcelona de pòr y aquí li haurá agafat lo mal... ¡Pobre home! O dona, es clar; potser es una dona. De tots modos es de planye.
Per xó jo no 'm vull moure may de Barcelona... cá... ja tè rabó aquell... ¡Sortim de casa y no sabém si hi tornarem!
¡Ves qui li havia de dir a aquest bon senyor... ó senyora... que havia de venir a morir a casa la senyora Mundeta! ¡Ay, món, món...!
¡Res!... Ja es estrany... ¿Potser desde la finestra del cel-obert?... ¡Veyám!...
¡Just D' aquí si que se sent tot... Aixó es clar com l' aygua... Tots son a la cuyna, que deuhem arreglar alguna beguda pèl pobre foraster...
¡Y quin modo de perfumar! Aixó deu ser alló que 'n

diuhen *furmigacions*... ¡uy! ¡quin tuf més *ofensible!* No sé qué redimontri deuhem cremar...

Mira... mira la senyora Mundeta com xiscla... ¡Pobra senyora! Ella podrà ser una mica reganyosa y malhumorada, en efecte; pero no 's pot negar que te molt bon cor... ¡Vés, are com se despacienta per aquest malalt! Hi hauria donas qu' en cassos aixis s' amagarian en un recó ó fugirian de casa... y ella, tè, més valenta que un sapador, corrent per la cuyna y sent perfums

Y es ben estray que cap més vehi se 'n haji adonat... Encare, que tot just es un quart d' una y aquesta gent retira a altr' hora. Los del segon pis fins a la matinada no tornan de casa sa mare, los d' aquí dalt s' están al café fins a la una ó las dugas... lo del entressuelo ja es fora estona há...

Pero... ¡valgam Deu, y quina fumeral! Aquesta gent empeará tota la casa... Potsè s' pensan que 'l fum cura 'l cólera... ¡qui sab!... Hi ha gent que sempre enten la A per la B.

Tal vegada ni tenen láudano... una cosa tant indispensable... ¡cá han de tenir! ¡M' hi jugaria qualsevol cosa que ni saben qu' es!

Veyám, vaig a cridar la senyora Mundeta y li preguntaré... Si acás li deixaré 'l que jo tinch....

¡Senyora Mundeta!

Ab lo fum no 'm sent... ¡Brrrr!

¡Senyora Mundeta!...

Tampoch...

Nada; aixó ja es un cas de conciencia. Vaig a vestir-me una mica, agafol' ampolla y me n' hi baixo.

¡Ay! ¡Quin xiscla ha llensat la bona senyora!

Potser lo foraster ja ha b'gut ol!

¡Correm! correm: devegadas aixó ve d' un minut!

¿Hont es lo casquet? ¡Ah, aquí! ¿Y la palmatoria?...

Bueno: Alabat siga Deu...

¡Avall!

Quina escala més mal escombrada! ¡Es clar! ¡Com que ningú se 'n cuida més que jo...!

¡Aquí! ¡Ah! no; are anava a trucar al segon...

Tot jo tremolo... mira, hasta d' aquí se sent la pudor de las *furmigacions*.

Si... ara no m' equivoco: truquem...

¡Un servidor!

¡Si senyora! En Félix del ters pis...

Bona nit tinga...

¿Novedat? Jo, no senyora; vostés ne deuhem tenir alguna...

¿Cóm?

Pues ¿y aquest fum que ompla tota la casa? ¿Y aquest ruido a la cuyna?

¡Ah!!! ¡Dispensin! ¡dispensin!... ¡Carambas!

¡Santa nit!

¡Vaya un xasco m' hi emportat!

May més me flico allí hont no 'm demanin....

¡Ves qui s' havia de pensar qu' en aquesta hora cremessin los escarabats de la cuyna...!

A. MARCH.

UN ENSAIG D' ÓPERA

Lo teatro está tant fosch que a la primera llambregada sols se veuhen topos negres. Un llum encés de un candelabro aquí, un altre a l' altra banda, un al segon pis... total sis ó set llums que com hi ha massa fosquedat per matar, ab tant poca claror com tenen, pensan qu' es millor no embrancarse en la lluyta y 's contentan mirantse 'ls uns als altres mitj entristits y ab més mala cara que un empresari que no li surten los comptes.

Los músichs tancats en lo redondel, iluminat ab una canonada de gas de *quita y pon* parlan formant grups; alguns bufan ó rascan per afinar las eynas, com lo de la trompa, vell ab lo cap pelat que dona tal seguit de notas sobtadas ab lo seu ins rument, que talment sembla que no se li haja sentat bè 'l sopar y tinga panteig.

En l' escenari, prop dels palcos de prosceni, hi ha tres ó quatre cadiras per las cantants: una senyora vella, alta y grossa, enfarsellada ab un gran sombrero ab plomas y un abrich de pells, es la que acompanya a la tiple per tot arreu.

La contralt y la tiple, grossa com una bòta l' una y prima l' altra, enrahonan ab tres ó quatre senyors que 'ls hi fan l' aleta.

Lo tenor, un *italianorum* que porta barret de copa y americana, se passeja per las tau as y a la claror de algunas *candilejas* encesas en los bastidors se veu sa cara esgroguehida ab un bigoti com un xavo de safrá, magre y escarit, com si sols s' atipés de fideus fins ó de macarrons ab formatje.

Lo baix que llubeix una *romana* que hi tè allí un capital en pel, veent a la primera ballarina sentada en las butacas se n' hi va a fer nosa a tres joves que se la mi avan com si fos una bestia estranya, desde la fila del davant, sens dirli una paraula y ab lo punyo del bastó dintre la boca.

En las demés butacas poca gent, algun bolsista, tres

ó quatre senyors vells que passen la nit mitj adormintse, tothom ab lo sombrero posat y aquí y alla grups ab la tiple del altre quadro ó tres ó quatre ballarinas que aniran a sopar antes de anarsen a casa.

Lo mestre d' orquesta ab un barró que li es xich d' entrada puja a la cadira y diu «*Andiamo*, comensam que 's fa tart.»

Y l' orquesta toca una part de sinfonia, mes a lo millor cop de batuta y para la música en stch, no sense la protesta en forma de dos ó tres notas que s' escapan del corneti, que ab la furia ab que s' havia emprés la tasca, l' ha soprat un paro tau fora de rahó y de solfa.

—No, es aixó, diu lo director, *attendete Signor primo violino, ci debe fare così... di questo tenore...*

—Ma Signore, si 'l tenore non cantu adesso

—¿Qué garlute del tenore, io no voleva dire questo... Valua 'l mon d' italians que no se 'ls pot reptar. *Marcate re fu, re, fu...* no, no lo re picat... lo de la trompa que s' hi fixi també, lo re picat.

—Prou que ho estem de repicats.

—Probemho sol, mi, are cuidado, no va pas bé, *Signore primo violino, voi non basquejate ni piccolo ni molto; mirate per Bu!* non avete vissuto que questo fá e sostenuto é voi lo facesti naturale ¡Per Dio! si tothom no hi posa 'l coll questa ópera será un agregatto di tocatti dei boletti. Y voste 'l de la trompa, m' ha clavat un sol que m' ha fet veure las estrellas.

—Pues lo papé está equivocad.

—Vediamo, porteu que no sé com pot ser... bueno ja esta arreglat ojo tot lo mon y no dimenticare lo que he dit...

—Alto, *l' diminuendo piu lento, sonate voi de 'l flautino... Adesso ¡Angelo! Lo final, forte e spiritoso.* Bueno deixemho corre per avuy; dema anira millor.

—La massa corale, *venite popolo arringiatevi é molta orechia Il secondo atto*, alló de «*Ciudadans avuy diumenje la funció comensaraaaa vamos are... molt malament. Ma signor maestro dei cori questa gente non ha vedutto la partitura per las escubertas, io lo dubio.*

—Perdonate maestro, non vá male.

—Si 's descuyda.

—¿Qué dicesti?

—Re re, tornemhi... vaja no pot anar. Ensajém lo tercetto, *Signor tenore dove andate?*

—Io son presto, *il terceto signor maestro? va bene.* Deu ho vulgui. *Questo basso, ¡ahont anat aquet dimoni de baix? cercatelo per tutti cantoni.* ¡a tiple?

—Perdonate maestro, non posso cantare, questa gola no mi lascia ni la mizza voce.

—¡Pues estém frescos! *fate un isorso.*

—Impossibile, non voglio cansarmhi; *il dottore me l' ha proibito.*

—Ja es aquí 'l baix? pues bueno ja faré de tiple jo, ó sino no ensajariam res

Comensa l' orquesta 'l terceto, canta ell desafinant y varios abonats qu' están pe 'ls palcos comensan a fe 'l gall.

—¿Que no farán lo favor de callar? Potsè 's pensavan senti a la Patti, miréu quina gracia... *Aceleratto; aixó ja va millor. Ricordate senyor... deixon sas... ini... que 'l «matre mio» deve donarsi con tutto l' espinguetto di la vostre voce e il successo e si uro si vi qua date de lansure un gallo... Are l' alegre finale, la part de tenor sola. Tempo di ataque a la bayoneta. Si non vi e possibile donare tute le noite, no importa, bellugate il colle que ancora que no risulta piu netto e di effetto provutto, io faró molto estrépito di trompette e gli fischii saranno offgatti zestati!*

—Gracie mio caro maestro.

—Los coros del últim acte, la contralt, apa, ¡eh, vos minyó! ¿Sou del terreno vos?

—Si senyor, per servirlo

—Pues desembusséus lo coll y aprenéu més de solfa; de segur que las ratllas dels compassos us semblan estacions de parada, perque donéu las notas per entregas.

—Signora, *piu di calore in la disputa; figuratevi que l' impresario non vi vole pagare le quinzana e darete piu d' ardore a l' esprezzione.*

—Signor maestro dei peci menuti, *mi farete il favore di insinestrare un piccolo questa gente que non posse andare ni ab curriolle.*

La ballata y plegem; aquestos ensajos me farán perdre la gana y a afició a la música.

—Il segreto per esser felici... ¡ay! il segreto...

—¿Que s' ha espaniat? *Meno lento questa parte finale e date un ay meno esgarrioso*

—¡Ay! i segreto...

—Perdonate, quanto meno francesille tanto meglio... ¿Ahont es lo coro per las absoltas?

—Ja l' han despatxat.

—¡Bó!

—¿Vol que 'ls cridém?

—No, ca, ja n' hi ha prou per 'vuy. Demá a la una... a la una... ja ho senten, demá ensaig a la una.

MISTER JOHNSON.

Ja feya temps que al *Retiro* se contaven los debuts per dias de la senmana. Y quina diarrea de artistes nous! Desgraciadament dimecres de la senmana passada aquesta diarrea va pendre caràcter grave ab motiu del estreno de un tenor, que al presentarse va morir de repent entre las riatladas del públich.

Vaja Sr Perelló, que aquestas brometas podria molt ben guardasselas pèl dia d'ignocents.

Per fortuna 'l benefici del baix Sr. Serra y després la representació de l' *Ebrea* van indemnissarnos... s' enten, sempre dintre de las condicions de aquell teatro que continua funcionant a mitja endola la entrada.

La companyia Cereceda ha mudat de casa, passant del *Tivoli* al *Teatro Ribas*. S' ha apoderat del *Tivoli* l' antiga companyia que hi treballava anys endarrera: la Mateu y la Torres, en Colomé, en Puig, en Palá, en Gimenez, en Roca, etc., etc. Y per probar, sens dupte, que tal estém com estavam y que 'ls anys que passen no signifiquen res, aquest artistes han reanudat las representacions del viatge *De la terra al sol*, que segons lo compte de l' empresa havian quedat interrompidas en la 293.^a

Cereceda ha estrenat son nou domicili ab una obra nova... fins a cert punt. Pero donemla per nova a Barcelona. Se titula *La guerra alegre* y la música, molt animada y casi tota ballable es deguda al mestre Strauss de Viena, que no sè si serà aquell célebre autor de valsos del mateix apellido; pero que si no ho fòs, s' ha de confessar que segueix las mateixas andansas. Y per cert que la música es lo millor de l' obra, tant que la major part de las pessas van tenir que repetir-se. L' arreglo fet per los Srs. Casademunt y Henrich es desballestat a tot serho. Es una guerra continua a la gramática y a la retórica, una guerra que no resulta tant *divertida* com vol fer creure 'l titol de l' obra.

Mr. Olschansky, artista del *Circo Equestre*, tèn per cert un nom molt difícil de pronunciar; pero 'ls seus exercicis sobre un fil ferro y en la barra fixa fan de molt bon veure y li valen cada nit la mar de aplausos.

En lo mateix local continuan representantse ab gran acompanyament de tiros *Las glorias espanyolas*. A tal temps hem arribat que las úniques glorias que 'ns quedan están relegadas al *Circo equestre*!

N. N. N.

HISTORIA DE UN BARRET DE COPA

Per 'ná al ball de un envelat vaig aná a compra un barret; va sè 'l primer la vritat, jo may n' havia portat; gastava gorra ó casquet.

Era un sombrero de l' hú: ¡y quina copa tenia! Jo ab ell fins semblava algú y 'ls que 'm tractavan de tú, me deyan *vosté*, aquell dia.

Quan á l' envelat entrí, com si fos un forasté tots vingueren cap á mí; coneguts d' allá y d' assí tots com qui enrotlla á un brasé.

Encarcarat, sens dí un mot, vaig quedarme sense buf igual que un pobre xicot, quan de prompte 'l meu tarot vaig sentir que feya ¡puf!

Me giro al punt indignat y ab la rabia al cos per veure qui aquell cop m' havia dat; llavors per l' altre costat un segon ¡puf! me 'l va ajeure.

Pego empenta y viva Déu per entre la gent aquella m' obro pas, y 'l barret meu va quedar de cops de péu que semblava una paella.

No tenia fesomia ni forma de cap manera; lo pobre barret havia quedat, que ni 's coneixia que hagués estat may *xistera*.

Al mirarlo, tant tronat, que ja no era bo per re, al eixir del envelat vaig deixar-lo abandonat en un recó de carré.

Mes, com pèl mon sempre hi ha qui recull fins lo dolent, á un drapayre que hi passá

lo tarot li va agradá y 'l va recullí al moment.

Are passo cada dia per davant de un colomar que li duch gran simpatia, porque hi miro ab alegria la *xicra* que 'm vaig comprar.

Y, si á la canya penjat lo veig, li dich:—Camarada, me alegro del teu estat porque al menos tú has lograt posició més elevada.

MIQUEL SERVOLE.

ESQUELLOTS.

Sembla que la malaltia que per espay de alguns dias va tenir postrat al lilit al bisbe de Barcelona va ser *nada menos* que 'l colera morbo asiatic.

Aquesta noticia, donada pèl *Brusi*, francament, va deixarme *estupefacto*.

Perque, per mes que fassa, no puch olvidar alló que diuhen tants y tants capellans desde la trona y ab los ulls fora del cap:

«Lo cólera, amats germans en Jesucrist, es un *cástich de Déu*»

¡Un castich de Déu que descarrega sobre 'l bisbe!

¡Mosca!

Un pobre militar prés en un dels calabossos de la Ciutadela ha acudit a alguns periódichs de la localitat queixantse de que 'l local en que 'l tenen reclós es humit y faltat de ventilació, de tal manera que 'l infelís ha agafat un reumatisme que no se 'l treura en tots los dias de la seva vida.

Los calabossos que tant bonas condicions reuneixen tenen lo nom de calabossos de la Porta del *Socorro*.

Aixis son certas autoritats: per socorre als homes los posan á florir com si fossen formatjes de Rocafort.

Per fi 'l papa ha declarat disolt lo matrimoni del fill del general Serrano ab la Sra. Martínez Campos.

Per la disolució citada la curia romana ha cobrat 25.000 pessetas.

Los dos ex-casats ó 'l d'ells que haja hagut de desembutar aquests cinch mil duros, dira:

—¡Ay! M' hi tret un pes de sobrel

Y vajan llegint y convéncinse de una vegada que hi ha poch ofici al mon tant productius com lo de casar y descasar personas.

No 's tracta de una disolució, sinó de un casament entre un protestant, lo príncep Waldemar de Dinamarca y una católica, Maria d' Orleans.

Tambè la curia ha tingut de autorisar-lo, cobrantne la friolera de 125 000 pessetas.

Mediant aquesta suma s' ha autorisat un casament entre un heretje y una católica.

Per lo que 's véu, la curia tèn 'ls ulls molt grossos: vinticinch mil duros *nada menos* son necessaris per tapals'hi.

Dias endarrera va haverhi una alarma considerable en la iglesia dels Josepets (Gracia), ab motiu de despèndres de la volta terra, guix y cals.

Als católichs que estavan á dintre resant devotament se 'ls va arronsar lo llombrigo, creyent que la volta s'ensorrava.

—Pero home, li deya jo á un missaire, ¿no está vosté en gracia de Déu?

—Aixis ho penso.

—Y donchs ¿perqué fugia? Vaya una manera de perdre la ocasió de anarse'n al cel en tren directe!

Lo missaire, després de mirarme ab cara compungida, digue:

—¿Que no véu que encare no havia esmorsat?

Desde que 's tiran desinfectants á las clavegueras, surten ratas com conills, que corren pèls carrers plenas de por y 's fican a las hotigas.

¡Pobres ratas!

¿Y donchs qué fá la societat protectora dels animals?

La *Gaceta* publicava un real decret nomenant magistrat de l' Audiencia de Barcelona á D. Bernat Missal.

Are si que 'ls neos no podrán queixarse.

Fins las vistas de las causas se celebrarán com las missas y oficis, ab missal. Pero aixó si, com que tinch motius per creure que 'l Sr. Missal serà un magistrat integro, no hi haurá escóla capás de girarlo.

A un pillot que van atrapar-lo robant *in fraganti*, lo duhen al Jusgat de guardia y 'l jutje tracta de pèndre-li declaracions.

Lo pillot 's quadra, s' atufa 'l bigoti y exclama: —Es inútil que m fassan cap pregunta. Jo no estich per jutjes ho te entés? Demauo l' arbitraje de un pinxo amich.

No vajan á Tárrega que fumigan.

¡Y quinas fumigacions las de aquella terra! Es qüestió de ofegarse, espaternegar y treure l' ánima.

Dias endarrera, un pobre Lassaró no podent resistir més, tractava de fugir: pero l' arcalde ho va veure y tirantse-li al damunt, va empendrelas ab ell á cops de puny fins que ni ell que pegava ni aquell pobre que rebia van poder dir fava.

¡Si s' haurán cregut aquells salvatjes que una bona allisada es un medi anti-colóric de fè entrar en calor!

Lo dia 24 del corrent haviam de tenir corrida de toros.

Y no 'n tindrem perque al governador de la provincia li ha donat la gana de prohibirla.

Ja se sab: en los temps actuals no passa ni 'l bou per bestia grossa.

Contan alguns periódichs qu' en la nit del 6 al 7 del actual va observarse en varios punts de Catalunya una copiosa pluja d' estrelas.

—Aquestas cosas, deya un militar, haurian de aversarse.

—Pero ¿per qué?

—Per estendre la màniga, á veure si se 'n hi quedava alguna.

Diu lo *Brusi* del dia 14 del corrent, edició de la tarde:

«El sábado último llegaron á Villanueva y Geltrú los potros pertenecientes al regimiento caballería lanceros de Borbon, acuartelado en la Barceloneta, cuyo cuerpo tiene un escuadrón y el depósito en la refenda villa. Por disposición del señor Alcalde de la misma, de acuerdo con el comandante de aquel cantón militar, los jinetes pasaron al Hospital de coléricos, sujetándoles á tres dias de observación despues de haber sufrido las fumigaciones que consideró convenientes la comisión especial de la Junta local de Sanidad.»

Segons se desprén de aquest suello *potros* y *ginetes* venen á ser una mateixa cosa.

Aquí hi cabria perfectament un comentari del següent tenor:

«Afortunadamente los que hubieron de sufrir las molestias consiguientes á una fumigación eran todos potros.»

A Enguera (Valencia) per qüestió de qui 's menjaria l' última oliva que quedava en un plat, un amich va matar á un altre.

Ja ho veuhen, en certas poblacions la vida de un home val apenas una oliva.

Lo de Sevilla va mal.

Lo govern y 'ls sevillans no s' fenten: l' un no vol que hi haja lassaretos y 'ls altres están empenyats are més que may en no tocarlos.

Lo govern per sortir ab la seva va enviarlos un governador anomenat Alcázar. Y l' *alcázar* se 'n ha vingut á terra baix lo pes del descrédit y de la impotencia.

Are 'ls hi envia un governador més fort, anomenat Castillo.

Y segons sembla també caurá.

Per lo tant ja sab lo que li toca: comensi á preparar un nou governador que 's diga *Ciudadela*.

Diumenje va aixecarse en un globo, desde la plassa de toros, lo capita Budoy.

Y agafantse á las cordas del globo—per l' istil del mateix Budoy ab lo capitá Mayet, quan aquell no era més que un xaval—van alsarse altres dos individuos per sorpresa.

¡Que volen ferhi!

L' afany d' elevarse es instintiu en l' home.

Un fet que sembla una novela.

Ell, un Tenorio de bona fé, estimava á una nena molt barbiana, la qual per la seva part també 'l volia. Pero 'ls guetos de la nena feyan mala cara y no volian consentir de cap manera 'l casament.

Fins aquí res de particular.

Cansat ell de la oposició dels guetos d' ella, un dia li dona tenent de fugir de casa.

—Demá vindré ab un cotxe á recullirte... Anirém á la iglesia, 'ns casarém y s' ha acabat.

Ella hi consent, y quedan citats per l' endemá al vespre.

Tampoch aixó tèn res de particular.

Lo cotxe acut ab tota puntualitat á las inmediateons de la casa d' ella.

Passa un quart, passa mitja hora, 'l nuvi 's frisa.

Passan tres quarts; per últim se sent lo baldó de casa d'ella y una dona cuberta ab un vel s'encamina al cotxe ab pás vacilant. Lo nuvi obra la porta del cotxe, cego de emoció, ella s'instala, lo nuvi tracta de abraçar-la....

Y al crit de ¡pillol! ¡indecent! ¡bretol! ¡mal caballer! ella s'alsa 'l vel.

¿Saben qui era ella? La mare.... ó millor dir la sogra.

Lo galant va tirarse per l'altra portella dalt'abaix del cotxe.

No n'hi havia per menos.

Sembla que un tal Sr. Calvo, oficial de la administració económica que va entaular expedient contra 'l secretari de Gracia Sr. Malla, logrant ferlo destituir, tracta de sollicitar la indicada secretaria que á consecuencia de la referida destitució resulta vacant.

Encare que á la ocasió la pintan calva y per més que tal vegada á Gracia 'l Sr. Calvo hi posaria bon pel trobo que lo que intenta 'l Sr. Calvo, no pot agafarse ni per un cabell.

Una anécdota de Bismark.

Trobantse als banys de Karlsbad va caure malalt y enviá á buscar á tota pressa á un metje anomenat Schweininger, lo qual comensá á ferli preguntas y més preguntas, fins que Bismarck li digué:

—No permeto que se 'm preguntin tantas cosas.

Lo metje, sense inmutarse, li respongué:

—Bueno, donchs ja t'és ordre d'enviar á buscar al manescal, que aquest es lo únich que cura sense preguntar res als seus malalts.

En Bismarck va tenir una enrabiada, pero hagué de passar per lo que 'l metje volgué.... y desde llavors que son grans amichs.

No hi ha més, á certs caràcters se 'ls ha de tractar á cossas.

QUÈNTOS.

Una Celestina compareix davant del Tribunal, y 'l president li diu:

—No li pregunto per la professió, perque desgraciadament la que vosté exerceix es de aquellas que no 's declaran sió ab rubor.

—Com s'enten!... Sápiga que la mèva professió es tant honrada com la de vosté y pot declararse á tot arreu y davant de tot arreu... Jo soch comercianta.

—¿Comercianta de qué?

—Comercianta de pells.

Un professor de piano donava 25 llissons al dia, de una hora cada una, ó al menos s'alabava de donarlas.

—Fuig home, no digas tonterias. ¿Cóm dimontri t'ho arreglas per donar 25 llissons cada dia de una hora cada una, tenint lo dia vintiquatre horas no més?

—¿Cóm m'ho arreglo preguntas? De una manera

molt senzilla: 'm llevo una hora avants de sortir lo sol.

Un advocat de talent, deya:

—Hi adquirí tanta fama, que al últim m'he quedat sense feyna.

—Ay, ay... ¿Com s'explica això?

—De una manera molt senzilla. Com que tothom se creu qu'estich tant ocupat, los clients diuben:—Si no sab ahont girarse... Anémne á trobá un'altre.

En un judici oral:

—Acusat, diu lo president, ¿quants anys teniu?

—Sr. President, observa l'acusat, permetim que li fassa notar que s'acostuma á preguntar primer lo nom que l'edat.

—Donchs jo pregunto primer l'edat que 'l nom y s'ha acabat.

L'acusat ab despreci:

—Sab que ab tantas vegadas com havia segut en aquest banch may m'havia tocat un president tant poca-solta?

Un borratxo que vá fent esses agafat al bras de la seva dona, observa que comensa á ploure, y diu:

—Aném á casa Tuyetas... depressa, depressa... No vull que 'l vi sa m'aygualéixi.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Venint de comprar primera, y també un segon-segona, en lo pis de la Ramona vaig trobá á mon amich Pere, que cridava á n' en Total á la Sila y á la Quima perque una segona-prima no trobava, l'animal.

J. MORET.

II.

Lo hu nota musical lo mateix que la tercera; quarta y segona vocal; negativa la darrera.

Un nom d'home has de buscá en lo total que aquí hi há.

L. C. Y PUJOL.

MUDANSA.

Sota un tot, arbre molt alt, vaig trobá un tros de total.

J. M.ª BERNIS.

ANAGRAMA.

Si acás lo tot te fá mal va dirme ahí l'oncle Brillas pren cada hora dos pastillas de las que hi ha al meu total.

J. SSTARANSA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8.—Una població de las islas Balears.
3 3 4 5 7 6 4.—Un adorno de iglesia.
7 4 3 3 4 5.—Eyna de carniser.
7 6 5 7 2.—Objecte de escriptori.
7 4 5 4.—Nom de dona
5 6 7.—Lo més trist que 'l dia.
1 4.—Nota musical
8.—Una consonant.

UN FUMIGAT.

TRENCA-CLOSCAS.

A CRIMEA.

Formar ab aquestas lletras lo nom de un gran descubrimient.

BETAS Y FILS.

CONVERSA.

- ¿Qué no ho saps Anton?
—¿Oh, y qué vols que sápig Pep?
—Ah no 'n saps res, donchs que 'l dimars la mèva germana va desocupá.
—Com s'enten, ¿vols dir la Quima?
—No: la que havem dit, junt ab lo que va donar á llum, l' hora que va neixer y 'l nom que li posarán.
Ne vols més, donchs, ves buscant.

ARELIGUA AGUILERA.

GEROGLIFICH.

LI

ada

UN GUINDILLA.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª.—Ra-mo-na.
2. ID. 2.ª.—Ar-ma-ri.
3. MUDANSA.—Sort Tort-Port.
4. ANAGRAMA.—Rifa-Fira.
5. CONVERSA.—Hortensia.
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Castellolí.
7. TRENCA-CLOSCAS.—Santa Coloma de Farnés.
8. GEROGLIFICH.—Per perdius al bosch.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 31 y 23.

COMPETENCIA

Entre la cervesa y 'l Jerez.

Entre 'l gas y la llum eléctrica.